

18 Ιανουαρίου 2020

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός: Ταπείνωσι είναι η πραγματικότητα!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός.

Όλες λοιπόν οι αρετές είναι χρήσιμες, απαραίτητες, αναγκαίες και κάθε μια ακριβώς ξεριζώνει την αντίστοιχη κακία και θεραπεύει την κατάλληλη πληγή.

Υπάρχει όμως και μία άλλη αρετή, η οποία και μόνη αυτή μπορεί να αντικαταστήσει όλες τις άλλες και να αποκαταστήσει την μορφή της εικόνας ασυγκρίτως λαμπρότερη από ό,τι φυσιολογικά θα εγίνετο.

Αυτή συνιστούν οι Πατέρες. Και δεν είναι παράξενο. Διότι αυτή η αρετή, είναι ακριβώς ο γνήσιος χαρακτήρας του Πατρός μας, του Χριστού.

Αυτός ο οποίος ενομοθέτησε και έγινε για μάς άνθρωπος, όχι γιατί Του εχρειάζετο, αλλά για το πλήρωμα της παναγάπης Του προς τον άνθρωπο.

Δεν ηρκέσθη να του μιλήσει από μακριά, αλλά εφόρεσε τον ίδιο τον άνθρωπο, έζησε μαζί μας και μάς έδειξε πρακτικά, σαν κλίμακα, ένα – ένα το σκαλοπάτι, πώς να βαδίσουμε, ανακτούντες τις αρετές και καταστρέφοντας τις κακίες.

Με όλα αυτά ηθέλησε να μας πει και κάτι παραπάνω: «Θέλετε να σας πω ποιος είμαι; Μάθετε απ' εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία» (Ματθ. 11,29).

Εδώ ελύθηκε το μεγάλο μυστήριο. Τώρα εμάθαμε όχι μόνο εξωτερικά την μορφή, αλλά το βάθος της καρδιάς, το κέντρο της υποστάσεως Αυτού.

Αυτός είναι ο Θεός και Πατέρας μας! Ποιος θέλει τώρα λοιπόν να πάρη επάνω του τον τίτλο της κληρονομιάς, που θα έχει ως αποτέλεσμα να παραμερισθούν τα εμπόδια και οι θυρωροί, διά να εισέλθω με δόξα και παρρησία και να πέση στην πατρική αγκάλη;

Αυτός ο οποίος είναι έξυπνος, θα προσπαθήση στην ζωή αυτή να περισυλλέξη επάνω στην μορφή του ολόκληρο τον χαρακτήρα του Πατρός. Και αυτός είναι ο ταπεινός.

Είναι όμως φυσιολογική η ταπείνωση, ή μήπως είναι κάποιο πράγμα υπέρ φύσι και είναι δύσκολο να το συλλάβωμε και διανοητικά ακόμα;

Τι είναι ταπείνωση; Ταπείνωση είναι η πραγματικότητα. Μήπως μας χρειάζονται όμως επίνοιες για να ανακαλύψωμε μέσα μας την πραγματικότητα, ότι όντως είμαστε ευτελείς και ουτιδανοί, ανίκανοι στην αθλιότητα πού ευρισκόμαστε; Δεν νομίζω, ότι αυτό είναι δύσκολο.

Εάν ακούσωμε από την Γραφή την καταγωγή μας και βάλωμε δίπλα στο πρότυπο την μορφή μας, αμέσως θα εντραπούμε. Ακούσαμε, ότι η κατασκευή μας εξ αρχής έγινε κατά ιδιαίτερο τρόπο, με την πρόνοια του Θεού «κατ εικόνα και ομοίωσίν» Του.

Εγίναμε κατά την θείαν απόφασι ένας «κατά χάριν» Θεός, όμοιος με τον κατά φύσι Θεό. Αυτή είναι η καταγωγή μας, και τώρα ευρίσκομε, ότι εκαταντήσαμε «σπήλαια ληστών».

Η κακουργία, η εγκληματικότητα, η πονηρία και η ποικιλόμορφη αμαρτία, περιστρέφονται μέσα μας ελεύθερα και μόνο εξωτερικά διαφέραμε από τα κτήνη. Αυτή η διαπίστωση είναι η πραγματικότητα. Και άρα από τούτο το παράδειγμα, ημπορούμε να βάλωμε αρχή για να κατακτήσωμε την ταπείνωση.

Μετά την διαπίστωση, ότι είμαστε ελεεινοί, πιάναμε αυτό το φρόνημα και ησυχάζομε.

Όταν κρατούμε αυτό το φρόνημα, πώς είναι δυνατό να θυμώσωμε κατά του άλλου; Ένας τέτοιος χαρακτήρας σκέφτεται για πλεονεξίες, αρπαγές, εκδικήσεις και κακουργίες; Ουδέποτε γίνεται αυτό. Ένας τέτοιος άνθρωπος, πάλι δεν είναι άξιος, χάριν της ελεεινότητός του, να πάσχη και όχι να δοξάζεται;

Αυτά όλα τα είπα, για να δώσω ύλη στο πόσο είναι εύκολο, αν θελήσωμε, από αυτές τις πρόχειρες διαπιστώσεις, να αρπάξωμε αυτή την εργασία και να ξεκινήσωμε ο καθένας μας με άμιλλα ευσεβή, ποιος να περάση τον άλλο. Εδώ

επιτρέπεται η άμιλλα. «Καλόν το ζηλούσθαι επ' αγαθώ».

Απόσπασμα από τον λόγο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, με τίτλο “Το ταπεινό φρόνημα (Μνήμη Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου)”, ο οποίος περιέχεται στο βιβλίο “Διδαχές από τον Άθωνα”, της σειράς Ψυχωφελή Βατοπαιδινά, αρ. 8, έκδοση γ', της Ιεράς Μεγίστης Μονής του Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999.